

Tökéletes összhang

Írta: Juliann Tenney Doman
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

„Úgy szeress, ahogy Ő szeret téged, légy mindig jószívű, mindig kedves”
(Gyermekek énekeskönyve. 40.).

Csörrr!
Tóni vigyorogva állt fel a padjától. Végre kicsöngettek! A többi gyerek elfutott mellette a játszótér felé, de Tóni nem sietett. Samut várta. Samu új volt Tóni osztályában. Talán játszhatnának együtt.

„Szia, Samu! – mondta Tóni. – Szeretsz kosarazni?”

„Szeretek-e?! Imádok!” – válaszolta Samu.

„Nagyszerű! – vigyorodott el Tóni. – Menjünk akkor, és játszunk!”

Tóni és Samu az egész szünetben futkároztak, passzolgattak és kosárra dobtak.

„Ez jó móka volt! – mondta Tóni, miközben visszasétáltak az osztályterembe. – Nagyon jól játszol.”

„Kösz! – mondta Samu. – Jó volt valaki olyannal játszani, aki annyira szeret kosarazni, mint én.”

Ezután Tóni és Samu minden nap azzal töltötték a szüneteket, hogy együtt kosaraztak. Tökéletesítették a labdavezetésüket és a figurákat, amelyeket kitaláltak. Tóni imádta, ahogy a háló *susog*, mikor kosarat dob.

„Te jössz!” – mondta Tóni. Odapasszolta Samunak a labdát. Samu elkapta és felugrott a dobáshoz. Tóni észrevette, hogy Samu egyik cipőjének lóg a talpa.

A kosárlabda lepattant a palánk gyűrűjéről. „Ó, majdnem! – mondta Tóni. – Szép próbálkozás!”

„Kösz! – mondta Samu. – Szerintem jobban játszánék, ha nem ilyen lenne a cipőm.” Nevetve felemelte a cipőjét, hogy megmutassa Tóninak. „Amint apukám talál egy új munkát, kapok új cipőket.”

Tóni elmosolyodott. „De ha lesz új cipőd, soha nem nyerek majd ellened! – viccelt Tóni. – Esélyem sem lesz.”

Miközben Tóni délután hazafelé sétált az iskolából, azon gondolkodott, hogy Samu egy olyan cipőben sétál hazafelé, amely lassan szétesik. Tóni tudta, hogy nem csak kosarazni nehéz azokban a cipőkben. Az idő lehűlésével Samu lába fájni fog. Tóni azon töprengett, hogyan tudna valahogy segíteni.

„Készen állsz a lefekvésre?” – kérdezte később, aznap este Tónitól az apukája.

„Igen – felelte Tóni. – Csak elgondolkoztam valamin. Emlékszel a barátomra, Samura, akivel a szünetben kosarazni szoktam? Elhasználódott a cipője. Várnia kell, amíg az apukája talál egy új munkát, mielőtt új cipőket kaphatna. Nagyon szeretnék neki valahogy segíteni.”

„Ez kiváló ötlet! – mondta Apa. – Miért nem mondunk egy imát? Tudom, hogy Mennyei Atya segíteni fog megtudnod, mit tehetsz.”

Tóni bólintott, és letérdelt apával imádkozni.

Másnap, amikor Tóni készülődött az iskolába, észrevett valamit a szekrényében. Egy pár használaton kívüli teniszcipő volt az, amelyet a bátyjától kapott. Tóni még nem hordta, mert egyelőre egy kicsit nagy volt rá. Teljesen el is feledkezett róla.

Vajon ez jó lenne Samura? – gondolta magában Tóni. Bepakolta a hátizsákjába a cipőket, majd elsietett az iskolába.

„Szia! – sétált oda Tóni Samuhoz, és odanyújtotta neki a cipőket. – A szekrényemben találtam ezeket. Rám nem jók, de arra gondoltam, hogy rád talán igen.”

„Hú! Köszönöm szépen!” Samu felvette a cipőket és megkötötte a fűzőket. „Pont jók rám!”

Tóni boldog volt. Tudta, hogy Mennyei Atya meghallotta az imáját, hogy tudhassa, miként segíthetne az új barátjának. „Verseny a kosárpályáig!” ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

ILLUSZTRÁLTÁ: MIKE DEAS